

POLEDDIK

U LVESPERE, povra rurano qua sidis an sua herdo ed ecitis la fairo dum ke lua spozino filifis apud lu, dicis ad el:

— Quante desfortunoza esas ke ni havas nula filio! Nia domo esas plen de tristiganta silenco, dum ke le altra kontraste esas animat per bruiso e gayeso.

— Yes, respondis la muliero sospirante, se nur ni havus infanto, un sol infanto mem ne plu dika kam mea plexo, ni saciesus da lu e ni amus lu totkordie: Or eventis pos kelka monati ke el parturis infantulo havanta bonega konstituciono, ma ne plu dika nek plu longa kam plexo.

Li dicis:

Il esas tal kam ni deziris lu; ni ne falios amar lu totkordie. Li nomis lu Poleddik pro lua staturu. Li bone flegis e nutris lu ; tamen il ne plulongeskis e konservis sempre la sama staturu. Il havis okuli vivaca, aspektis inteligenta e balde divenis tante prudenta e habila ke il sucesis pri omno quon il entraprezis.

Uldie la rurano preparis su por irar abatar ligno en la foresto e dicis a su ipsa:

« Ha! se nur me havus ulu qua adduktos a me la chareto! ».

— Patro, klamis Poleddik, me povos duktar ol; fidez a me, ol arivos en la bosko justatempe.

La viro rideskis.

— Quale do tu procedos, mikrulo? il dicis; ka tu pretendas duktar la kavalo per la brido?

— Ne suciez pri to. Se mea matreto jungos la kavalo, me instalos me en l'orelo dil tir-bestio, e me direktos lua marcho per mea komandi.

— Nu, dicis la patro, ni probos ta sistemo.

Fakte la matro jungis la kavalo al chareto ed instalis Poleddik en lua orelo. La nana bubo klamis tante juste hi! hott e har! al kavalo, ke ica marchis tam bone kam se lu esabus dukтата da veterana veturisto ; la chareto atingis la bosko justavoye e justaloke.

Ye ta instanto kande la veturo turnis ye hegangulo e Poleddik klamis la komandi hott e har bezonata por efektigar la manovro, du stranjeri preterpasis. Un de li dicis:

— Bon Deo! to esas stranja! on ne povas vidar la veturisto, e tamen on audas lua voco.

— Yes, vere stranja! dicis l'altru. Ni sequez ta chareto e ni videz ube ol haltos. Ol duris la iro e haltis exakte en la loko ube la ligno esis abatita. Kande Poleddik videskis sua patro, il klamis a lu:

— Videz, patro, yen me kun la veturo; nun venez e helpez me decensar.

La patro per la sinistra manuo sizis la brido dil kavalo, e per la dextra ektiris sua filio del orelo e depozis lu sur la sulo.

Poleddik joyoze sideskis sur festuko. Kande la du stranjeri vidis lu, li esis

astonegata. Un de li tiris l'altra aparte e dicis a lu:

— Askoltez: ta mikra kerlo igus ni richa se ni povus montrar lu po pekunio en granda urbi. Ni komprez lu. Li turnis su al rurano e dicis a lu:

— Vendez a ni ta homuleto ; ni sorgos lu diligente.

— No, respondis la patro, il esas mea filio, e me ne volus vendar lu po omna trezori dil mondo. Ma Poleddik, audinte la propozo dil stranjeri, klimabis alonge la falduri dil vesti di lua patro. Il pozis su sur lua shultro e susuris a lua orelo:

— Patro, livrez me senhezite; me ya helpos me por retrovenar. Lore lua patro vendis lu al du viri po un bela orpeco.

— Ube tu deziras esar pozata? li questionis lu.

— Pozez me sur la bordo di vua chapelo; ibe me havos spaco por promenar, me spektos la peizajo e me ne falos. Li agis segun lua deziro, e pos ke Poleddik adiabis sua patro, li forduktis lu. Li marchis tale til la vespero. Kande noktesis, la homuleto dicis a li:

— Pozesas me sur la sulo por ke me povez satisfacar bezono natural.

Facez ta kozo ibe supre, dicis la viro qua portis lu sur sua kapo, to poke importas. Anke uceli ulfoye lasas falar ulo tala sur mea chapelo.

— No, no, dicis Poleddik, me ya savas quo decas e quo ne decas ; igez me quik decensar.

La viro desmetis sua chapelo, deprenis Poleddik e pozis lu sur agro an la strado. Ma la bubeto fugis tam balde inter la glebi e su insinuis en mus-truo quan il esis deskovrinta.

— Bona vespero, kar' amiki, lu moke klamis; retroirez sen me adheme.

Li probis rikaptar lu e traserchis per vergeti en la mus-truo, ma lia esforcis vanesis. Poleddik penetris sempre plu adfunde, e kandela nokto esis kompleta li furieskante mustis retroirar kun vakua manui a lia domi.

Kande li foresis, Poleddik ekiris del subtera celeyo.

« Esas danjeroza marchar nokte en agro, il dicis ; povus eventar ke me ruptus a me la kolo o gambo. »Fortunoze il renkontris konko vakua di heliko.

— Danko a Deo, il dicis, hike me povos tote sekure pasigar la nokto. Ed il intalis su en la konko.

Kande il esis balde dormeskonta, il audis pasar du viri. L'una dicis:

— Quale ni mustas procedar por spoliar la richa paroko de lua oro ed arjento?

— Me lo indikos a vi, interruptis Poleddik.

— Quon signifikas ico? klamis un del furtisti pavirigita, me audis ulu parolar.

Li haltis e atencis. Poleddik itere parolis:

— Kunduktez me, e me vi helpos.

— Ma ube esas tu?

— Serchez sur la tero, il dicis, e atencez de ube venas mea voco. Tandem la furtisti deskovris lu.

— Quale tu pretendas helpar ni, nana raskalo? li questionis.

— Me insinuos me inter la fera stangi dil fenestro, e de l'internajo me trajetos a vi omno quon vi volos.

— Bone, li respondis, ni vidos quon tu savas agar.

Kande li atingis la parokeyo, Poleddik reptis aden la chambro dil paroko e

klameskis lautege:

— Ka vi volas omno quo trovesas hike? La furtisti pavoreskis e dicis a lu:

— Parolez min laute, altre tu vekigus la tota domedo. Ma Poleddik simulis ne komprenar, e klamis mem plu laute:

— Quon vi deziras? Ka vi volas omno quo trovesas hike?

La servistino, qua esis kushita en apuda chambro audis ta vorti, pozis su side sur lua lito e atenceskis. La furtisti ja komencabis forirar, ma li ri-kurajeskis e, pensante ke la mikra kerlo intencis jokar, li rivenis e dicis a lu deslaute:

— Nun, tu esez serioza! trajetez a ni ulo. Lore Poleddik klamis per sua tota forci:

— Me donos a vi omno ; extensez la brakii. Tafoye, la servistino audis tre klare; el springis de sua lito e su precipitis al pordo. La furtisti fugis tam rapide kam se la diablo persecuabus li, ma la servistino, perceptinte nulo, iris acendar kandelo. Intertempe, Poleddik refujis en la feneyo. La servistino vizitis omna anguli ma povis deskovrar nulu. El kredis sonjir kul l'okuli apertita, ed iris rikushar su. Poleddik blotisabis en la feno ube il aranjis por su bon dormeyo. Il esperis dormir til jornesko e pose retroirar che sua gepatri. Ma il esis havonta mult altra aventuri. Ta servistino su levis tre frue por disdonar forejo al brutaro. El iris en la feneyo e prenis juste brakiedo del feno ube la kompatinda Poleddik esis dormanta. Ma il dormis tante profunde ke il sentis nulo e vekis erse kande il esis en la boko di bovino qua snapabis lu kun la feno.

— Bon Deo! il klamis; ube me esas? Me esas ya falinta en muelilo.

Ma il balde perceptis en qua loko il trovesas. Il manovris por ne esar triturata dal denti, ma mustis tandem glite decensar en la pancho.

« Yen chambro qua ne havas fenestri, il dicis, sun-lumo ne penetras en olu, e ne mem kandelon me disponas ».

Ta lojeyo poke plezis a lu, precipue pro ke nova feno kontinue falis en ol e sempre plustretigis la loko okupita da Poleddik. Tandem il klamis maxim laute posible:

— Ne plus jetez a me forejo; ne plus jetez a me forejo!

Juste ye ta instanto la servistino esis okupata pri melkar la bovino. Kande el audis paroli sen perceptar irga parolanto, e rikonocis la sama voco qua ja vekigabis el dumnokte, el tante pavoreskis ke el falis de sua tabureto e renversis sua laktositelo. Quik el adiris sua mastro e klamis ad ilu:

— Ha bon Deo! Sioro paroko, yen ke la bovino parolas.

— Tu esas fol, respondis la sacerdote. Tamen il iris en la stablo por informar su pri quo eventas. Apene il eniris la stablo kande Poleddik itere klamis:

— Ne plus jetez a me forejo ; ne plus jetez a me forejo! La paroko ipsa pavoreskis e, kredante ke diablo esas en la korpo dil bovino, impreis buchar la bestio. La bovino buchesis e la pancho en qua trovesis Poleddik esis jetat al sterkeyo. La mikra kerlo multe penis por desintrikar su. Tamen il ja sucesabis avancigar sua kapo adextere kande nova desfortunajo atingis lu. Hungranta volfo, preterpasante glutis per un foyo la pancho e l'en-panchigito. Poled- dik ne deskurajeskis.

« Forsan ica volfo esas persuadebla. » Il pensis. E de la ventra karcero il klamis a lu:

— Amika volfo, me volas indikar a tu ecelanta manjajo.

— Ube ol esas? dicis al volfo. — En ula domo (e Poleddik indikis exakte la domo di sua patro) en qua tu povos pentetrar tra kloako. Ibe tu trovos kuki, lardo e socisi por plenigar tua ventro.

La volfo ne postulis plusa expliko. Lu insinuis su nokte tra la kloako en la domo, eniris la nutrivo-chambro, e manjis totboke e totguture. Kande lu esis saturit e volis ekirar la domo, lua ventro esis tante plugrosigita pro lua manjita ke lu ne povis penetrar en la sama paseyo. Ton esperabis Poleddik qua komenics klamar e baraktar tam bruisege kam il povis en la volfo-ventro.

— Silencez! dicis la volfo. Altre tu vekigus omni.

— He quo! respondis la mikra viro, tu esas saturita; anke me volas kelke amuzar me.

Ed il klamegis e bruisegis itere tante forte ke il tandem vekigis sua gepatri, e li venis regardar tra la serur-truo en la nutriveyo. Vidante ke volfo esas ibe, li queris armi. La viro armizis su per hakilo e la muliero per falchilo.

Kande li eniris, la viro dicis a sua spoza:

— Restez dop me. Me volas aplikar a lu hakil-stroko; se lu ne quik mortos, tu falchelaceros a lu la ventro.

Poleddik, audinte la voco di sua patro, klamis:

— Kara patro, me esas hike, me esas en la ventro dil volfo.

— Danko a Deo! dicis la patro, ni ritrovas nia kara filio. Ed il dicis a sua spoza ke el ne uzez la falchilo, pro timo vundar

la puero. Lore il levis sua hakilo e frapis la volfo ye la kapo tante forte ke il morte-abatis lu. Lore li apertis per cizo e kultelo la ventro dil bestio e tiris ek ibe Poleddik.

— Ha! dicis la patro. Quante ni suciis pri tu!

— Yes, patro. me havis en la mondo multa aventuri, ma danko a Deo! me povas itere aspirar pur aero.

— Ube do tu iris?

— Ha, patro, me lojis intersucedante en mus-truo, en bovinpancho ed en volfoventro. Ma de nun me restos apud vi.

— E ni ne vendos tu itere, mem po omna trezori dil mondo, dicis la gepatri karezante e kisante sua kara Poleddik.

Li donis a lu manjajo e drinkajo, ed igis konfencionar por lu nova vestaro, nam la lua esis kelke domajita dal vojajo.

